PAUL McAULEY

RĂZBOIUL LINIŞTIT

I

PALADIN BLACK POCKET
SCI-FI

PAUL McAULEY

RĂZBOIUL LINIŞTIT

I

Traducere din limba engleză şi note
de Nicu Gecse

PALADIN

Pentru Russell Schechter și Georgina, naturellement

„Herr Doctor nu se pricepe la oameni."
William Golding – *Cădere liberă*

Partea întâi
TREZIREA LA VIAȚĂ

1

În fiecare zi, băieții se trezeau când se aprindeau luminile, la 06.00. Își făceau duș și se îmbrăcau, își făceau paturile, lustruiau dormitorul și erau supuși inspecției unuia dintre lectorii lor. Micul dejun consta dintr-o bucată mare și informă de terci de porumb și un degetar de ceai verde. Mâncau repede, fiecare băiat stând în fața unuia din frații lui la masa lungă, fără vreun alt sunet afară de hârșâitul lingurilor de plastic în castroanele din același material. Erau paisprezece cu toții, înalți, palizi și slabi ca niște puieți de pom. Cu ochi albaștri. Scalpurile lor golașe străluceau în lumina rece când se aplecau deasupra hranei lor neîndestulătoare. La două mii șase sute de zile erau pe deplin maturizați, dar păstrau încă urme de stângăcie adolescentină. Purtau cămăși și pantaloni din hârtie gri și sandale de plastic. Pe cămășile lor, pe piept și pe spate, erau tipărite numere roșii. Numerele nu erau succesive, fiindcă mai bine de jumătate din câți erau inițial fuseseră eliminați în timpul stagiilor timpurii ale programului.

După micul dejun, băieții stăteau în poziție drepți în fața marelui ecran, flancați de lectorii lor și de avatarurile instructorilor. Un steag umplea ecranul dintr-un capăt în altul și de sus până jos, un steag adevărat, filmat undeva pe Pământ, unduind ușor ca și cum ar fi fost surprins de un curent de aer. Lumina lui verde le acoperea fețele și aprindea scântei în ochii lor, în vreme ce ei stăteau cu spatele drept, pe două rânduri, cu palma de la mâna dreaptă

răsfirată pe piept ca o stea de mare, rostind Legământul de Credință.

Aceleași ritualuri în fiecare dimineață. Același film. Același steag unduindu-se în exact același mod. Același fragment albastru, vizibil pentru o jumătate de secundă în colțul din stânga sus – cerul albastru al Pământului.

Unul dintre băieți, Dave #8, căuta zilnic din priviri acea mică sclipire albastră. Uneori se întreba dacă frații lui se uitau și ei după ea, se întreba dacă și ei simțeau o atracție mistuitoare pentru lumea pe care fuseseră creați să o apere, dar pe care n-o puteau vizita niciodată. Nu vorbea deloc despre ea, nici măcar cu prietenul lui cel mai bun, Dave #27. Lucruri precum acela – trăiri care te făceau să te simți diferit de frații tăi – le țineai pentru tine. Să fii diferit era o slăbiciune, iar orice fel de slăbiciune trebuia suprimată. Chiar și așa, la începutul fiecărei zile, Dave #8 anticipa fugarul licăr al acelui petic de cer de deasupra Pământului și, de fiecare dată când îl vedea, simțea cum inima i se înfioară de dor.

Lectorii și instructorii lor rosteau și ei Legământul de Credință: preoții Aldos, Clarke, Ramez și Solomon, în veșmintele lor albe și încinse la brâu cu o sfoară; fețele instructorilor pluteau în vizierele avatarurilor lor – carcase de plastic cu înfățișare umană, în mărime naturală. Lunea, miercurea și vinerea erau instructorii pentru managementul ecosistemului, inginerie și sociologie; în restul săptămânii erau cei de teoria războiului, psihologie, economie, hindusă, japoneză, mandarină și rusă. Băieții se descurcau deja fluent în engleză, *lingua franca* a inamicilor, însă unele comunități foloseau încă limbile țărilor de baștină ale strămoșilor lor, așa că băieții erau nevoiți să le învețe și pe acelea.

Instructorii predau cursuri teoretice dimineața și lectorii țineau cursuri practice după-amiaza și seara: întreținerea și repararea costumelor de presurizare, construcția și implementarea de analizoare și demoni de date, simulări de conducere și de zbor, scenarii de imersiune – toate îi familiarizau pe băieți cu fiecare aspect al vieții cotidiene din orașele inamicului. Practicau artele marțiale, construcția de bombe și sabotajul, se antrenau cu bastoane, săbii, cuțite și orice alt fel de armă contondentă sau tăioasă. Versiunile de antrenament aveau un grad mai mare de dificultate, astfel încât ei să găsească versiunea reală mai ușor de rezolvat. Învățau să dezmembreze, să repare și să folosească arme de foc în orice fel de condiții –în întuneric, într-o centrifugă care îi arunca în toate direcțiile, în condiții extreme de căldură și frig, dar și în combinații de ploaie, ninsoare și vânturi puternice, în simulatorul de vreme. Închiși în costumele lor de presurizare. Sub apă.

În fiecare a zecea zi erau conduși în șir indian printr-un lung pasaj tubular ce cobora în compartimentul de mărfuri al unei navete care îi ducea pe orbită. Plutind lipsiți de greutate în tubul capitonat și fără ferestre, unde fiecare mișcare trebuia să pornească din centrul de greutate al corpului și fiecare lovitură producea o reacție egală în sens opus, ei erau nevoiți să învețe, iar și iar, lupta corp la corp și folosirea armelor.

Lectorii pedepseau fiecare greșeală. Părintele Solomon, cel care superviza cursurile de arte marțiale, era cel mai rapid în mânuirea bastonului de șocuri. Dave #8 și frații lui participau la istovitoare înfruntări de box, *capoeira* și karate pentru a-i câștiga bunăvoința, dar cei mai mulți dintre ei sufereau cel puțin un șoc în absolut fiecare ședință.

Uneori cursurile practice erau inspectate de un avatar care purta o față de femeie. Lectorii o tratau cu o deferență pe care nu o mai arătau altcuiva și îi răspundeau imediat la întrebări. De obicei, ea nu spunea absolut nimic, privind antrenamentul băieților vreme de câteva minute sau o oră, pentru ca apoi să dispară din viziera avatarului, iar silueta acestuia să se retragă din sala de gimnastică și să revină la locul ei. Numele femeii era Sri Hong-Owen. Băieții trăseseră cu mult timp în urmă concluzia că ea trebuia să fi fost mama lor. Nu conta că nu arăta deloc ca ei. La urma urmelor, fuseseră croiți să-i semene inamicului, tratați cu aceleași terapii genice, înzestrați cu aceleași ajustări metabolice, cu aceleași așa-zise îmbunătățiri. Dușmanii fuseseră umani înainte de a se schimba în rău, așa că trebuia ca băieții să înceapă la rândul lor ca ființe umane. Și fiindcă erau clone, motiv pentru care aveau numere și erau numiți cu toții Dave (o glumă întâmplătoare a unuia dintre instructori, pe care băieții au integrat-o în mitologia lor tainică), trebuia să fi avut cu toții aceeași mamă...

Deși nu aveau nicio dovadă că femeia aceea era mama lor, ei aveau credința că era. Iar credința era mai puternică decât orice simplă dovadă, fiindcă venea de la Dumnezeu, iar nu de la mințile oamenilor. Ea nu îi vizita des. Odată la fiecare cincizeci de zile sau cam așa ceva. Băieții se simțeau binecuvântați de prezența ei, munceau mai din greu și erau mai bucuroși câteva zile după aceea. Altfel, rutina stabilită era invariabilă: un lucru extrem de serios, precum deprinderea modurilor în care să omoare și să distrugă. Învățau cum se poartă un război.

Serile, după misă, cină și lupte, în timpul cărora băieții făceau cu schimbul în a-și mărturisi păcatele și a îndura judecata făcută de frații lor, urma politica. Filme

pline de mișcare, în culori strălucitoare și cu muzică pompoasă relatau fapte de curaj și sacrificiu din istoria Marii Brazilii, arătau cum inamicii au trădat umanitatea adăpostindu-se pe Lună în timpul Răsturnării[1], cum au refuzat să se întoarcă pe Pământ și să ajute la reconstrucția lui și, în schimb, au fugit pe Marte și pe sateliții lui Jupiter și Saturn, dar și cum un grup de marțieni a încercat după aceea să atace Pământul prin devierea unuia dintre asteroizii troieni, ale căror orbite eliptice în jurul Soarelui o traversau pe cea terestră, pe o traiectorie de impact. Complotul a eșuat, o misiune sinucigașă a unor adevărați eroi a detonat bombe cu hidrogen deasupra așezărilor marțiene de la Ares Valles și Hellas Planitia și a deviat traiectoria unei comete care cădea spre Soare. Cometa a fost sfărâmată cu mai multe bombe cu hidrogen, iar fragmentele ei au brăzdat un șir de cratere imense în jurul ecuatorului lui Marte și au șters orice urmă de viață de pe suprafața planetei roșii. Dar inamicii au continuat să comploteze în cuiburile și vizuinile lor de pe sateliții lui Jupiter și Saturn, fiind angrenați activ în elaborarea celei mai mari crime din istoria umanității, prin prelucrarea genetică antievolutivă a genomurilor lor.

În funcție de ceea ce li se servea la masa de dinainte, băieții știau întotdeauna ce fel de film li se va arăta. Mâncărurile lor preferate, dulci și înotând în grăsime, înainte de istorie și eroi; terci și legume fierte simplu, înainte de crime împotriva umanității.

---

[1] Răsturnarea (climatică) – nume folosit pentru a desemna o schimbare climatică drastică și bruscă, provocată ca urmare a eliberării unor rezerve uriașe de gaz metan din Antarctica, nedepistate până atunci, și care a accelerat efectele încălzirii globale până la un nivel devastator.

În scurtele clipe de răgaz, ei discutau despre eroii pe care îi admirau cel mai mult și bătăliile în care le-ar fi plăcut cel mai mult să lupte și făceau presupuneri despre locul în care ar putea merge și ce ar putea face după ce-și vor fi terminat pregătirea. Deși războiul nu fusese încă declarat, era evident că erau antrenați să lupte cu inamicul. Dave #27, care primea o instruire suplimentară de la părintele Aldos privind trăsături ale credinței și ale naturii de pe Gaia, credea că, dacă se vor dovedi cu adevărat viteji, vor fi remodelați în ființe umane obișnuite. Dave #8 nu era atât de sigur de asta. În ultimul timp era tulburat de un paradox simplu: dacă el și frații lui fuseseră creați de o tehnologie care era rea, cum ar fi putut ei vreodată să facă bine? A meditat la asta timp îndelungat și, în cele din urmă, i-a destăinuit gândurile lui Dave #27, care i-a spus că orice fel de bunătate poate izvorî din rău, tot așa cum cele mai frumoase flori pot să-și aibă rădăcinile în murdărie. Nu aceasta era povestea întregii rase umane? Toți am fost căzuți. Toți care au trăit cândva au fost întinați de păcatul originar. Cu toate acestea, oricine poate dobândi raiul dacă își ispășește păcatele cultivându-și credința, preamărindu-L pe Dumnezeu și veghindu-I creația. Chiar și dușmanii puteau fi mântuiți, dar ei l-au refuzat pe Dumnezeu, pentru că au vrut să fie dumnezei ei înșiși, guvernând micile raiuri pe care ei le-au creat. Raiuri care erau așa doar cu numele și care erau blestemate să devină iaduri în ciuda orgoliilor creatorilor lor, fiindcă le lipsea bunăvoința care vine doar de la Dumnezeu.

— Noi suntem păcătoși ca origine și ca înfățișare, dar nu și prin faptă, spunea Dave #27. Noi nu ne folosim talentele pentru a ne răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, ci pentru a-I sluji. Am putea fi chiar mai aproape de îngeri

decât alți oameni, fiindcă noi suntem pe deplin dedicați slujirii Treimii. Fiindcă noi suntem războinici sfinți care cu bucurie și cu nerăbdare ne-am da viețile pentru Dumnezeu, Gaia și Marea Brazilie.

Dave #8, îngrijorat de strălucirea din ochii lui Dave #27, și-a prevenit fratele că tocmai cădea în păcatul de moarte al mândriei.

— Viețile noastre pot fi dedicate apărării lui Dumnezeu, a Gaiei și a Marii Brazilii, dar asta nu înseamnă că suntem în vreun fel asemenea eroilor din marile legende.

— Atunci, noi ce suntem?

— Soldați, răspunsese Dave #8. Nici mai mult, nici mai puțin.

El nu voia să fie special. Îl ajuta faptul că nu-și depășea și nici nu-și punea în umbră frații în niciun aspect al antrenamentului sau al instrucției, că lui îi lipsea pasiunea lui Dave #27 pentru discurs și raționament, flexibilitatea atletică a lui Dave #11, îndemânarea lui Dave #19 în războiul electronic. El voia să creadă că lipsa oricărui tip de talent anume era o virtute, pentru că a diferi în orice privință de normal ar fi putut să-i încurajeze mândria, ceea ce l-ar fi dus la rătăcire și l-ar fi făcut să eșueze în împlinirea datoriei.

Într-o zi, părintele Solomon l-a prins încercând să-și privească atent imaginea reflectată. Se întâmpla în sala de gimnastică. Jos, lângă un perete lung, erau cutii cu arme – sulițe scurte și lănci, spade și săbii lungi, florete de scrimă și mănunchiuri de cuțite, bastoane, ghioage, ciomege, bastoane de poliție, halebarde și sulițe, arcuri, arbalete și săgețile lor, precum și pietrele de polizat, sticlele cu ulei mineral, lustrul cu pulbere de diamant și pilele folosite pentru a menține tăișurile ascuțite și metalul curat. Tot

acolo erau și arme cu proiectile sau cu energie: pistoale-mitralieră, pistoale de tir și puști cu lunetă, glasere a căror rază putea prăji un om dinăuntru spre exterior, tasere care trăgeau cu nori de particule încărcate, arme cu pulsație din care țâșneau ace de plasmă fierbinți ca suprafața soarelui. Rastelele cu armuri, costumele presurizate și cele de scufundări cu tuburile lor de aer se găseau înșiruite de-a lungul peretelui din spate al încăperii cavernoase. Acolo, împreună cu frații lui, Dave #8 stătea jos, cu picioarele încrucișate, iar componentele costumelor presurizate, pe care ei le demontaseră în timpul unui banal exercițiu de întreținere, erau întinse pe jos, dinaintea lor.

Dave #8 ținea placa de piept a costumului său presurizat la o lungime de braț distanță, sucind-o dintr-o parte în alta. Curba ei neagră și lustruită reflecta doar fragmente distorsionate, dar nicăieri în labirintul de camere căruia băieții îi spuneau casă nu erau oglinzi, așa că asta era mai bună decât nimic. El încerca să vadă dacă este ceva diferit la fața lui. Dacă ar fi fost, atunci ar fi știut că bănuiala lui cum că gândea diferit era adevărată.

Nu l-a observat pe părintele Solomon cum se furișa prin spate, în sandalele lui cu talpă de cauciuc, și cum desfăcea cu degetul mare al mâinii cureluța cu care îi era prins la brâu bastonul de șocuri.

Când Dave #8 și-a revenit, simțindu-și tot corpul cuprins de crampe și având sânge în gură, părintele Solomon stătea lângă el și le ținea celorlalți băieți o prelegere despre vanitate. Dave #8 a știut că intrase atât de rău în belea, încât exercițiul pe care părintele Solomon li-l dăduse după ce și-a terminat morala – asamblarea costumelor presurizate într-o furtună de zăpadă cumplită, în simulatorul

de vreme – nu avea să fie îndeajuns pentru a-și ispăși greșeala.

În ședința de confruntare din acea seară, fiecare dintre frații lui s-a ridicat pe rând în picioare și l-a învinuit în mod răspicat, așa cum i-a învinuit și el în alte ședințe după ce au comis păcate prin omisiune sau faptă. El nu le putea explica faptul că în oglindirea feței lui încercase să-și surprindă defectele ascunse. Era interzis să încerci să scuzi sau să explici orice păcate, iar el era condiționat să creadă că orice pedeapsă era dreaptă. Era pedepsit pentru că merita.

Pentru tema predicii de la misă, părintele Clarke își alesese ca text Eclesiastul, capitolul 1, versetul 2. „Deșertăciunea deșertăciunilor" – rostise lectorul – „deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni". Era unul dintre citatele preferate ale lectorilor, dar în acea seară Dave #8 știa că i se adresa lui direct, un binemeritat laser cu raze X strângându-i parcă sufletul.

Cu obrajii arzând de nefericire, rușine și ură de sine, a stat de la un capăt la celălalt al unui film care prezenta în detalii macabre crimele sălbatice și canibalismul care au lovit marile orașe nord-americane din vremea Răsturnării climatice. Era sigur că greșise într-un mod deosebit de grav, că era un candidat pentru dispariție. Fiindcă, deși ultima dispariție avusese loc când băieții erau cu mult mai tineri, cu mai bine de o mie cinci sute de zile în urmă, le fusese inoculat faptul că supraviețuirea lor era în permanență sub semnul provizoratului și că trebuiau să lupte pentru a dobândi perfecțiunea în fiecare oră a fiecărei zile.

Disparițiile aveau loc întotdeauna noaptea. Băieții se trezeau pentru a mai constata că unul dintre ei este absent, că patul îi e gol, fără saltea, iar dulăpiorul pentru

încălțăminte deschis și fără nimic înăuntru. Niciodată nu li s-a dat vreo explicație; nu era nevoie de niciuna. Fratele lor dispăruse pentru că greșise, iar greșeala nu era tolerată.

În pat, după ce luminile fuseseră stinse, Dave #8 se luptă să rămână treaz, dar calitățile sale înnăscute îi biruiră curând teama. Adormi. Iar dimineața fu surprins că era tot în patul său îngust, înconjurat de forfota fraților lui care se trezeau și se îmbrăcau. Era ca și cum ar fi renăscut. Nimic nu se schimbase, dar totul era încărcat de semnificații.

Plin de bucurie, stătu alături de frații lui în fața steagului care flutura pe ecranul cel mare și, cu mâna dreaptă pe inimă, rosti cu reînnoită ardoare cuvintele familiare:

„Jur credință steagului Marii Brazilii și făgăduinței pe care o apără: un Pământ sub Gaia, indivizibil, refăcut, alimentat și curățat de orice păcat omenesc."

2

Când a fost selectat pentru programul de testare a navei monopost J-2, Cash Baker avea doar douăzeci și șase de ani, din care opt și-i petrecuse în serviciul Forțelor Aeriene de Apărare ale Marii Brazilii. Cu origini modeste și fără mari speranțe, dintr-un orășel unde se supraviețuia cu greu pe terenul arid din estul Texasului, el a avansat din grad în grad cu o viteză uimitoare. Din fericire, primise o educație la fel de bună cu cea la care oricine din regiunea lui se putea aștepta în mod rezonabil, iar unul dintre profesori i-a descoperit abilitățile matematice ieșite